
ezen a kőkemény földön

URBÁN JÁNOS

A negyvenéves Híd-nak

Ássunk,
ha erőnkől futja, telik,
és ha kedvünk kerekedik,
ássunk
a tévedt folyóknak medret,
hömpölyöggjön a jókedved,
ássunk.
Mi bánt? Vigye el az ördög!
Csöndes sírkertben sírgödröt
ássunk?
Némán, tenni kell valamit
és meggyőződésünk szerint
ássunk
estétől kora reggelig,
majd lesznek, akik meglesik,
ássunk
itt, mit sem törődve mással,
mélyen, az ásónk nyomában
ássunk
újabb és még újabb nyomot,
(elhantolt, ébredő századok)
ássunk,
minket letűnt évezredek
bűne, kincse érdekelhet,
ássunk
bátran, ha már semmi másért,
akkor a nagy okulásért
ássunk,
egyszer majd csak rátalálunk,
láttunk s tudatosan lássunk,
ássunk
ezen a kőkemény földön
s a messzeségben odafönn
ássunk,

tartsunk tenyéren ma mindent,
a munkánk mentsen fel minket,
ássunk,
le a végtelen elevenig,
ahol a győzelmet rejtik,
ássunk
foggal, körömmel óriás árkot.
Gyerünk! Nos hát, mire vártok?
Ássunk
temetni véres csatabárdot
ha zúg testvérgyilkos átok.
Ássunk
s a termő magvakat szórják,
kiknek az osztályharc valóság,
ássunk,
úgy, mint kik örökkön élnek,
munkánk forró időt érlelt.